

KEMALETTİN TUĞCU

Ekmek Parası

uçan at
yayınları

EKMEK PARASI

Yayın No: 59
Yadigâr Öyküler Dizisi: 4

Editör: **Gökçen Yüksel Karaca**
Kapak ve İç Tasarım: **Yasemin Kula**
Tasarım Uygulama: **Nurel Naycı**
Baskı ve Cilt: **Çevik Matbaacılık**
Davutpaşa Cad. Besler İş Merkezi No: 20/18-19 Topkapı / İstanbul
Tel: (0212) 501 30 19
Kapak Baskı: **Saner Matbaacılık**

© Kemalettin Tuğcu - Uçan At Yayınları, 2019
Sertifika No: 16228

ISBN: 978-605-9501-64-4

1. Basım: Ekim 2019

Uçan At Yayınları

Nuruosmaniye Cad. Kardeşler Han No: 1 Kat: 1
34110 Cağaloğlu - İstanbul
Tel: (0212) 520 72 53 (Pbx)
Belgegeçer: (0212) 511 47 74
www.ucanat.com.tr
bilgi@ucanat.com.tr

Tüm yayım hakları saklıdır. Tanıtım için alınacak kısa alıntılar dışında yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

Çocuk ve ilk gençlik edebiyatı yayıncılığı amacıyla 2017 yılında kurulmuş olan Uçan At Yayınları, Bilge Kültür Sanat Yayınları'nın tescilli markasıdır.

KEMALETTİN TUĞCU
EKMEK PARASI

Resimleyen:
Uğur Köse

Kemalettin Tuğcu

1902'de İstanbul'da dünyaya gözlerini açtı. Ayakları içeri dönük olarak doğduğu için, dışarıda akıp giden hayata uyum sağlayamadı. Okula gidemedi, rahatça arkadaşlarıyla dışarıda oynayamadı. Tüm bu olanlar onu içine kapanık birine dönüştürdü. Fakat bu özrü onu yıldırmadı. Bir şiirinde "Ne okul yüzü gördüm, ne yol gösteren kişi / Çaresizlik içinde yazıya döktüm işi." diyen Tuğcu, kendi gayretleriyle okuma yazmayı öğrendi ve tercüme yapacak derecede Fransızcasını geliştirdi. Yazarak avundu ve güçlendi. On üç yaşında başladığı yazı hayatında *Kuklacı, Üvey Baba, Garip, Sadet Borcu, Eskici Baba, Yer Altında Bir Şehir* başta olmak üzere üç yüzden fazla romanın yanında Fransız yazarlardan tercümeler de yaptı. *Kadın Dünyası, Çocuk Haftası, Ev-İş ve Hayat Mecmuası* gibi dergilerde görevler aldı ve yazıları yayınlandı. Şiirleri ise Gelişigüzel ismiyle bir kitapta toplandı. Eserlerinden bazıları sinema filmlerine ve televizyon dizilerine ilham kaynağı olmuştur. 1995 yılında 'Tüyap Kitap Fuarı Çocuk Edebiyatı' ödülüne layık görülen usta yazar, 1996'da vefat etti.

EKMEK PARASI

İŞ PEŞİNDE

Bir sonbahar akşamı, kunduraları çamurlanmış, üstü başı toz içinde, saçları şakaklarına ve ensesine doğru uzamış, yanakları solup çökmüş, gözlerinin çevresi ağlamaktan morarmış, on iki on üç yaşlarında bir öğrenci Tahtakale Caddesi'nden Nalburlar Sokağı'na sapıp Yeni Cami'ye doğru gidiyordu.

Islık çalarak sağda solda gördüğü müşterilere seslenen, çıplak ayaklarıyla yürüyen hemen hemen aynı yaşta bir küfeci, bu çocuğu biraz geriden gözlüyordu.

Hava kararmak üzereydi. Öğrenci cansız adımlarla yürürken dükkânını erken kapatan bir iki dükkâncının yanına sokularak korka korka sordu:

– Efendim çırak ister misiniz?

Hemen hepsi de ağız birliği etmiş gibi,

– Lüzumu yok, dediler.

Bir sobacı kendisine böyle sorulunca,

– Okula git, okula, dedi. Okumaktan fayda var adama. Kapı kapı dolaşacağına oku.

O yılmadan böyle sora sora gidiyordu. Yeni Cami önlerine varınca geri döndü. Rızapaşa Yokuşu'nu çıkmaya başladı.

İşte o zaman küfeci arkasından yetişti:

– Arkadaş baksana bana.

Öğrenci kılıklı çocuk yaşlı gözlerini ona çevirdi. Şaşkın şaşkın durdu. Dururken de sendeledi. Dizleri titriyordu.

– Bana mı seslendin, diye sordu.

Küfeci,

– Evet, dedi. Sen okula gitmiyor musun?

– Gidiyordum ama artık gidemiyorum.

– Neden?

– Başımıza bir felaket geldi. Yok, yoksul kaldık.

– Şimdi iş arıyorsun, değil mi?

– Evet.

– Küfecilik yapar mısın?

– Küfecilik mi?

Çocuğun yüzünde yeniden bir şaşkınlık belirmişti. Zayıf ve sararmış yanaklarında bir kızartı dolaştı. Başını eğdi. Küfeci onun bu hâllerini dikkatle gözden geçiriyordu:

– Kibrine mi dokunur?

– Kibrime dokunmaz ama bilmem ki... Zaten hâlim yok. Yolları da bilmem.

Bunu söyleyince de gözlerinden yaşlar aktı. Yokuşun kenarındaki mağaza camlarının önündeki çıkıntıya ilişti. Ellerini yüzüne kapattı. İstemeyerek ağzından şu kelimeler döküldü:

– Babacığım, gel de büyük adam yapmaya çalıştığın oğlunun hâline bak.

Hiçkırarak, elleriyle yüzünü kapatarak ağlamaya başlamıştı. Küfeci azıcık bekledikten sonra sırtındaki küfeyi sıyrıp yere koydu. Üstüne ilişti. Sesini tatlılaştırarak sordu:

– Senin derdin büyük galiba?

Öğrenci dayanamadı içini döktü:

– Hiç sorma. Çok, çok büyük bir felakete uğradık. Yalnız felakete de kalmadı. Evimizden çıkartılar. Dayımın evine sığındık. Annem iki gözü iki çeşme ağlıyor. Kardeşim **süklüm püklüm** bir köşede. Bizi orada da istemiyorlar. Dayım beni eve sokmuyor. İlle iş bul, ananı, kardeşini al, ben kendi boğazımıza bakamıyorum bir de sizi besleyemem, diyor. Nereden iş bulayım?

Küfeci uzun bir ıslık çaldıktan sonra,

– Vay dayı vay, dedi. Ortalığın hâlini bilmiyor mu? Neci bu adam?

